

מאורות אל העבר

יא חשון |

ויקיפדיה נחלת הכלל

אמנו

הפגישה על יד הבאר, העבודה שבע ועוד שבע שנים, העקרות והציפייה, האהבה הגדולה וסיפורי החסד והרחמים. במשך אלפי שנים הפכה רחל אמנו ("מאמע רחל" בפי יהודי אשכנז) לאם "המבכה על בניה כי איננו". קברה בבית לחם (שגם אם ייחוסו המדויק אינו ברור, התקדש בדמעותיהן של בנות ישראל), הפך למקום שאליו פנו כל המבקשים לשטוח את כאבם, את תפילתם ואת געגועיהם. ביום המיוחס ליום פטירתה, י"א במרחשוון, נהרו ונוהרים המונים לקברה בבית לחם, בדרך אפרתה. מבנה הקבר, ששופץ בידי מונטפיורי, ניצל ברגע האחרון ממסירה לשלטון ערבי. הוא הפך למבצר המגן על המתפללים מפני מרצחי בית לחם, ולאחד מסמליה של הארץ. דמותה של רחל, אימם של יוסף ובנימין, שביחד עם אחותה לאה "בנו שתיהם את בית ישראל", הייתה בסיס לאין ספור מדרשים, תפילות, שירים ופיוטים. עם שיבת העם לארצו, ראו רבים עין בעין את הגשמת פסוקי הנחמה מירמיהו: רחל המבכה על בניה, מחתה דמעה מעיניה "כי יש תקווה לאחריתך ושובו בנים לגבולם". הישיבה וניצני ההתיישבות היהודית הפועלים במקום בוודאי מוסיפים לנחמה.